

Warszawa, 28 października 2022 r.

Prokuratura Rejonowa Warszawa-Mokotów
ul. Wiktorska 91a, 02-582 Warszawa

Pokrzywdzeni: 1) Igor Tuleya

2) Paweł Juszczyzyn

reprezentowani przez adwokata

prof. dra hab. Michała Romanowskiego

z Kancelarii M. Romanowski i Wspólnicy sp. k.,
ul. F. Klimczaka 1, recepcja F, 02-797 Warszawa

ZAWIADOMIENIE O PODEJRZENIU POPEŁNIENIA PRZESTĘPSTWA

W imieniu pokrzywdzonych - Igora Tuleyi oraz Pawła Juszczyzyna - zawiadamiam o podejrzeniu popełnienia przez **członków neo-Krajowej Rady Sądownictwa¹** („neoKRS”) czynu polegającego na podżeganiu prezesów sądów powszechnych, w szczególności prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie Joannę Przanowską-Tomaszek, prezesa Sądu Rejonowego w Olsztynie Macieja Nawackiego, prezesa SA w Warszawie Piotra Schaba i wiceprezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie Przemysława Radzika, do popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k. oraz art. 218 § 1a i 2 k.k. w zw. z art. 18 § 2 k.k., tj. do niewykonywania prawomocnych i wykonalnych orzeczeń sądów powszechnych nakazujących dopuścić do orzekania sędziego Igora Tuleyę i sędziego Pawła Juszczyzna i do dalszego naruszania praw Pokrzywdzonych².

Uzasadnienie

NeoKRS 20 października 2022 r. przyjęła stanowisko³, w którym stwierdza m. in., że:

„Sądy powszechne, nakazując dopuszczenie zawieszonych sędziów do pełnienia obowiązków, orzekły poza swą właściwością, uzurpując kompetencje i wdzierając się w uprawnienia i kognicję Sądu

---

¹ tj. Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r.

o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3).

² W szczególności: postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 21 marca 2022 r. (VII Pz 48/21) o nakazującego dopuszczenie Igora Tuleyi do orzekania, postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 14 kwietnia 2021 r. (VII Po 16/21) nakazującego dopuszczenie Pawła Juszczyzyna do orzekania; wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Olsztynie z 30 lipca 2021 r. ustalającego, że tzw. uchwała Izby Dyscyplinarnej dot. Pawła Juszczyzyna nie jest orzeczeniem Sądu Najwyższego.

³ <https://krs.pl/pl/dzialalnosc/posiedzenia/1692-stanowisko-krajowej-rady-sadownictwa-z-dnia-20-pazdziernika-2022-r-w-przedmiocie-doniesien-medialnych-o-niewykonywaniu-orzeczen-przez-prezesow-sadu-okregowego-w-warszawie-i-sadu-rejonowego-w-olsztynie.html>

Najwyższego. Stanowi to naruszenie prawa, a tym samym ich orzeczenia pozbawione są wszelkiej mocy i nie wiążą prezesów sądów. Prezesi sądów obligowani są respektować orzeczenia Sądu Najwyższego w przedmiocie zawieszenia sędziego do czasu uchylenia tego środka przez Sąd Najwyższy. Wcześniejsze dopuszczenie sędziów do pracy na podstawie orzeczeń sądów powszechnych stanowiłoby zaś złamanie prawa i akt nieposłuszeństwa prawomocnym i wykonalnym orzeczeniem Sądu Najwyższego.”.

Neo Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego, o której mowa w stanowisku neoKRS, nie jest jednak sądem w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 ust. 1 Karty Praw Podstawowych UE oraz art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, a jej orzeczenia zawieszające sędziów Igora Tuleyę i Pawła Juszczyszyna są nieistniejące. Wszak twór nazywający się sądem nie jest sądem przez to, że sam się tak nazywa, a zasiadające tam osoby nie są sędziami przez to, że same się tak nazywają. Potwierdza to ugruntowana linia orzecznicza obejmująca orzecznictwo starych Izb Sądu Najwyższego, Trybunału Sprawiedliwości UE i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka⁴.

Stanowisko neoKRS jest swoistego rodzaju recydywą. NeoKRS wzywała już dwukrotnie do nałożenia sankcji karnych i dyscyplinarnych na sędziów orzekających w sprawach Pawła Juszczyszyna:

- 1) w stanowisku z 14 kwietnia 2022 r.⁵ wzywała Prokuratora Generalnego „o niezwłoczne podjęcie odpowiednich działań prawnych” w zw. z postanowieniem o egzekucji postanowienia o zabezpieczeniu roszczeń Pawła Juszczyszyna⁶;
- 2) uchwale nr 612/2021 z 28 maja 2021 r.⁷, w której neoKRS stwierdziła, że zachodzi podejrzenie popełnienia przez sędzie, które wydały postanowienie o zabezpieczeniu roszczeń Pawła Juszczyszyna⁸, „zarówno deliktu dyscyplinarnego i równocześnie czynu typizowanego treścią art. 231 § 1 Kodeksu karnego”. NeoKrs przyjmując tę uchwałę nie знаła jeszcze nawet uzasadnienia postanowienia o zabezpieczeniu.

Co więcej, prezydium neoKRS 27 października 2022 r. podważyło kompetencję Europejskiego Trybunału Praw Człowieka do stosowania art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka (prawo człowieka do niezależnego, niezawisłego i bezstronnego sądu), jako sprzeczną z polską Konstytucją (sic!).

W ten sposób członkowie neoKRS, którzy głosowali za przyjęciem stanowiska z 20 października 2022 r. podlegają do:

---

⁴ Por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2019 r., sygn. akt III PO 7/18, uchwała składu połączonych izb Sądu Najwyższego Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA 1-4110-1/2, orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 8 kwietnia 2020 r. w sprawie C-791/19; z 14 lipca 2021 r. w sprawie C-204/21; z 15 lipca 2021 r. w sprawie C-791/19, wyroki Europejskiego Trybunału Praw człowieka z 22 lipca 2021 r. (skarga nr 43447/19);) z 8 listopada 2021 r. (skargi nr 49868/19 i 57511/19); z 6 października 2022 r. (skarga nr 35599/20).

⁵ <https://krs.pl/pl/dzialalnosc/opinie-stanowiska-uchwaly/1414-stanowisko-krajowej-rady-sadownictwa-z-dnia-14-kwietnia-2022-r-wo-41-4-2022.html>

⁶ tj. postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy XII Wydział Cywilny z 4 kwietnia 2022 r., XII Co 769/22

⁷ <https://krs.pl/pl/dzialalnosc/opinie-stanowiska-uchwaly/1031-uchwala-nr-612-2021-krajowej-rady-sadownictwa-z-dnia-28-maja-2021-r-nr-wp-0212-13-2021-3.html>

⁸ tj. postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 14 kwietnia 2021 r., VII Po 16/21.

- 1) niedopełnienia obowiązków przez prezesów sądów powszechnych jako funkcjonariuszy publicznych, tj. do niewykonywania orzeczeń, które wiążą prezesów sądów jako reprezentantów sądów;
- 2) nadużywania uprawnień i łamanie praw pracowniczych pokrzywdzonych przez bezprawne uniemożliwianie orzekania, pozbawianie wynagrodzenia, przymusowe kierowanie na urlopy, niewypłacanie pełnego wynagrodzenia, przenoszenie do innych wydziałów sądu z naruszeniem procedury przewidzianej w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Stanowisko z 20 października 2022 r. neoKRS przyjęła 14 głosami, przy 1 głosie sprzeciwu i 1 wstrzymującym się. Przyjęte przez neoKRS stanowisko opracowali Irena Bochniak, Krystyna Morawa-Fryźlewicz, Grzegorz Furmankiewicz, Katarzyna Chmura, Bartosz Kownacki.

Z prawomocnymi orzeczeniami sądów powszechnych można się nie zgadzać, ale na każdym spoczywa obowiązek ich respektowania, co nie wymaga uzasadnienia prawnego. Tym różnią się rządy prawa od rządów ludzi.

Czyn podlegania, którego dopuścili się członkowie neoKRS głosujących za przyjęciem stanowiska z 20 października 2022 r., jest szczególnie szkodliwy społecznie. Stanowi on wypowiedzenie posłuszeństwa rządowi prawa. **A rządy prawa to instrument ochrony wolności i godności każdego człowieka bez względu na to czy jest on chwilowo w większości czy w mniejszości. Na straży ochrony praw mniejszości stoi niezawisły sędzia.**

Władza sądownicza jest największym zagrożeniem dla władzy autorytarnej, ponieważ jako władza ma moc nakazania lub zakazania określonego zachowania się partii rządzącej. W świecie rządów prawa, na straży których stoi władza sądownicza, nikt nie stoi ponad prawem. Niezawisły sędzia przeszkadza we wcielaniu w życie jedynie słusznej prawdy. Władza sądownicza podporządkowana władzy wykonawczej traci status władzy, staje się narzędziem w rękach władzy wykonawczej. Autorytaryzm dąży do tego, aby trójpodział władzy był formalnie (trójpodział władzy *in books*) ale aby w praktyce działało jedynowładztwo (trójpodział władzy *in action*). Środkiem jest nasycenie sądów „swoimi” ludźmi, neo, czyli niby-sędziami. Posłuszny i wdzięczny za awans sędzia oznacza, że władza wykonawcza kontroluje władzę sądowniczą. Rządy prawa przegrywają z rządami ludzi, bo sędzia to „nasz” człowiek, który „mówi” językiem „naszych ustaw”, a w razie potrzeby mówi „naszym” językiem nawet wbrew „naszym ustawom”.

NeoKRS ostrzega i straszy niezawisłych sędziów, którzy kwestionują status neo, czyli niby sędziów, że powinni pamiętać, iż „karząca ręka” rzecznika dyscyplinarnego sędziów sądów powszechnych i zainteresowanie wydziału spraw wewnętrznych Prokuratury Krajowej może osiągnąć ich. Doświadczają tego ostatnio sędzia Marzanna Drażek-Piekarska, sędzia Ewa Gregajtys i sędzia Ewa Leszczyńska-Furtak „karnie” wydalone z II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Warszawie, a także sędzia Piotr Gąciarek.

NeoKRS dąży w ten sposób do wywołania efektu mrozącego u sędziów kwestionujących status neo/niby sędziów kontynuując działania neoIzby Dyscyplinarnej SN. Dostrzegł to Europejski Trybunał Praw Człowieka, który w orzeczeniu z 6 października 2022 r. (skarga nr 35599/20) w sprawie Paweł Juszczyszyn przeciwko Polsce stwierdził m.in., że:

"Trybunał uważa, że władze, w tym Izba Dyscyplinarna, były zdeterminowane, aby wykazać, że kwestionowanie statusu sędziów powołanych z udziałem przeformułowanej KRS **naraziłoby wszystkich sędziów, którzy to robią, na sankcje**" oraz że

„głównym celem środków dyscyplinarnych podjętych wobec skarżącego, które doprowadziły do jego zawieszenia, było ukaranie skarżącego i zniechęcenie go do oceny statusu sędziów powołanych na podstawie zalecenia rekompozycji KRS poprzez zastosowanie odpowiednich standardów prawnych, w tym wynikających z art. 6 ust. 1 Konwencji”;

Monteskiusz w dziele „O duchu praw” pisał:

*„Kiedy, w jednej i tej samej osobie, lub w jednym i tym samym ciele, władza prawodawcza zespolona jest z wykonawczą, nie ma wolności; ponieważ można się lękać, aby ten sam monarcha albo ten sam senat nie stanowił tyrańskich praw, które będzie tyrańsko wykonywał. Nie ma również wolności, jeśli władza sędziowska nie jest oddzielona od prawodawczej i wykonawczej. Gdyby była połączona z władzą prawodawczą, władza nad życiem i wolnością obywateli byłaby dowolna [...]. **Gdyby była połączona z władzą wykonawczą, sędzia mógłby mieć siłę ciemności.**”*

Członkowie neoKRS, którzy podlegają do odmowy wykonywania prawomocnych orzeczeń sądów powszechnych dołączają do grupy sędziów, którzy wielokrotnie odmawiali i nadal odmawiają respektowania prawomocnych orzeczeń polskich sądów, a także orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości UE i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, czyli: Małgorzaty Manowskiej, Piotra Schaba, Przemysława Radzika, Macieja Nawackiego, Joanny Przanowskiej-Tomaszek. Dołączyli oni do grona ciemności, o których pisał Monteskiusz.

Rządy prawa przegrywają z rządami ludzi tylko wtedy, gdy sędzia staje się ciemnością. Słynny amerykański prawnik i senator z przełomu XIX i XX w. Boies Penrose opisywał ten mechanizm obrazowo:

„Urząd publiczny bywa ostatnim schronieniem lajdaka”.

Składam niniejsze zawiadomienie w imieniu pokrzywdzonych stanowiskiem neoKRS sędziów Igora Tuleyi i Pawła Juszcyszyna w interesie ochrony ich praw, a także innych sędziów, wobec których neoKRS chce wyrzucić efekt mrożący i których straszy „konsekwencjami prawnymi”.

Prawo czasami drzemie, ale nigdy nie umiera.

prof. dr hab. Michał Romanowski
adwokat

W załączeniu:

– pełnomocnictwo.

do wiadomości:

Dagmara Pawełczyk-Woicka – Przewodnicząca neoKrajowej Rady Sądownictwa